

KAPITOLA PRVNÍ

RADDLEŮV STATEK

Lidé z Malého Visánku tomu stavení dosud říkali Raddleův statek, i když od časů, kdy tam Raddleovi opravdu žili, uplynula spousta let. Stál na kopci nad vesnicí a několik oken měl zabedněných, na střeše chyběly tašky a po průčelí se nezadržitelně rozrůstal břečtan. Kdysi to býval krásný panský dům, nejspíš největší a nejhonosnější budova na míle daleko; teď však byl vlhký, zpustlý a neobydlený.

Všichni z Malého Visánku svorně tvrdili, že starý dům jim nahání husí kůži. Před půl stoletím se tam stalo něco podivného a hrůzného a starší vesničané to pořád s oblibou přetřásali, když neměli o čem jiném tlachat. Probírali tu starou událost tolikrát a v tolika věcech ji vylepšili, že už nikdo s určitostí nevěděl, jak to vlastně bylo doopravdy. Všechny ty historky ovšem začínaly stejně: před padesáti lety, kdy byl Raddleův statek ještě udržovaný a vzhledný, vstoupila za úsvitu jednoho krásného letního dne do salonu služebná a našla všechny tři Raddleovy mrtvé.

S vřiskotem vyběhla ven a cestou dolů do vesnice zburcovala kdekoho.

„Oni tam všichni tři leží s otevřenýma očima! Jsou studený jako led, tak jak se oblíkli k večeři!“

Zavolali policii a šokovaný Malý Visánek ovládla zvědavost a špatně skrývané vzrušení. Nikdo se nenamáhal předstírat, že by Raddleovy nějak zvláště litoval, poněvadž byli víc než neoblíbeni. Staří manželé Raddleovi byli bohatí, povýšení a hrubí, a o Tomovi, jejich dospělém synovi, to platilo dvojnásob. Vesničany zajímalo jediné – kdo je zavraždil. Bylo jasné, že tři očividně zdraví lidé ten večer nezemřeli přirozenou smrtí.

V místním hostinci U Oběsence bylo ten večer nabito. Celá vesnice se sešla, aby ty mordy náležitě probrala, a nikdo nelitoval, že nezůstal sedět doma. Znenadáni mezi ně přiběhla kuchařka od Raddleů, a když všichni ztichli, jako když utne, oznámila jim, že policie právě zatkla Franka Bryce.

„Franka?!“ vykřiklo několik vesničanů. „To snad ne!“

Frank Bryce byl zahradník Raddleových. Bydlel sám ve zchátralé chalupě u Raddleova statku. Z války se vrátil s pochroumanou nohou a s hlubokým odporem ke každé větší sešlosti a hluku, a od té doby u Raddleových zahradničil.

Všichni se div nepřetrhli, aby kuchařce zaplatili skleničku a mohli si vyslechnout podrobnosti.

„Vždycky jsem říkala, že je divnej,“ vykládala dychtivým posluchačům po čtvrtém kalíšku sherry. „Byl takovej netýkavej. Vím dobře, kolikrát jsem mu nabídla šálek čaje, a on dělal, jako bych ho kdovíjak obtěžovala. Prostě o nás vůbec nestál.“

„Ale jděte,“ namítla nějaká žena u nálevního pultu. „Frank za války setsakra zkusil, takže si potrpí na klid. To přece ještě není důvod –“

„A kdo jiný než on měl ještě klíč k zadním dveřím?“ odsekla kuchařka. „Co já pamatuju, záložní klíč vždycky visel u něho v chalupě! Včera večer nikdo nevylomil dveře, ani žádné okno nerozbil! Frankovi úplně stačilo, aby se příklad k panskému domu, když už jsme všichni spali...“

Vesničané si mezi sebou vyměnili ponuré pohledy.

„Mně se ten člověk nikdy nezdál, to je pravda,“ zamručel jeden muž u nálevního pultu.

„To s ním udělala ta válka, řek bych,“ prohlásil hostinský.

„Vidíš, Dot? Neříkala jsem ti, že bych si Franka rozhodně nechtěla znepřátelit?“ ozvala se rozrušená žena v koutě.

„Vždycky byl hroznej prudina,“ přisvědčila Dot horlivě.

„Pamatuju, že když byl ještě malej...“

Druhý den ráno už v Malém Visánku málokdo pochyboval, že Frank Bryce Raddleovy zabil.

Zato v sousedním městě, ve Velkém Visánku, Frank v temné a špinavé policejní stanici znovu a znovu tvrdošíjně opakoval, že je nevinný a že toho dne, kdy Raddleovi zahynuli, zahlédl v okolí domu akorát nějakého výrostka, černovlasého a bledého, který určitě nebyl zdejší. Nikdo z vesnice však žádného takového chlapce neviděl, takže policisté byli přesvědčeni, že si to Frank vymyslel.

A potom, když už to s ním vypadalo hodně zle, přišla pitevní zpráva a všechno změnila.

Podivnější zprávu policisté nikdy v životě nečetli. Tým lékařů ohledal těla mrtvých a seznal, že nikdo z Raddleových nebyl otráven, proboden, zastřelen, uškrcen ani zardoušen a že (pokud to mohli posoudit) jim nikdo nezkrivil ani vlasek. Všichni tři – konstatovala zpráva v neklamně zmateném tónu – vypadali naprosto zdravě, až na to, že byli po smrti. Lékaři samozřejmě postřehli (jako by na mrtvých chtěli za každou cenu něco najít), že měli ve tváři zděšení – ale jak řekli zklamaní policisté, kdo to kdy slyšel, aby tři lidi vyděsil někdo až k smrti?

Jelikož neexistoval žádný důkaz, že se jednalo o vraždu, museli policisté Franka propustit. Raddleovy pochovali na hřbitově v Malém Visánku, a zvědavci ještě nějaký čas vyhledávali jejich hroby. Frank Bryce se k všeobecnému překvapení vrátil do své chalupy u Raddleova statku, podezření se ovšem nezavil.

„Podle mě je určitě zabil on, ať si policie říká, co chce,“ prohlašovala Dot U Oběšence. „A kdyby v sobě měl špetku slušnosti, odstěhoval by se někam pryč. Musí přece vědět, že my víme, že to udělal.“

Jenže Frank se neodstěhoval. Zůstal ve Vísánku a staral se o zahradu další rodině, která se usadila na Raddleově statku, a pak ještě další – nikdo tam totiž dlouho nevydržel. Možná za to zčásti mohl i Frank: každý nový majitel říkal, že na něj statek působí tísnivě, a tak panský dům, v kterém se přestalo bydlet, začal chátrat.

Zámožný muž, jemuž teď Raddleův statek patřil, tu ani nebydlel ani ho nijak nevyužíval. Ve vsi se říkalo, že si ho drží „z daňových důvodů“, i když nikdo neměl valnou představu, co to má znamenat. Zámožný majitel Frankovi nadále platil za to, že se stará o zahradu – tomu ovšem táhlo už na pětasedmdesát, byl skoro hluchý a na bolavou nohu pajdal stále víc. Přesto ho vídali, jak se rýpá v květinových záhonech, i když ho plevel pomalu, ale jistě zmáhal.

Plevel ostatně nebyl jediný nepřítel, s kterým se Frank musel potýkat. Kluci z vesnice si zvykli házet do oken Raddleova statku kameny a taky jezdili na kolech po trávníku, jež starý muž s takovou námahou udržoval. Jednou či dvakrát se dokonce odvážili vloupat do starého statku: věděli, jak Frankovi na domě i na pozemcích záleží, a bavili se, když kulhal po zahradě, hrozil jim holí a skřehotavým hlasem na ně křičel. Frank sám byl přesvědčen, že ho takhle týrají, protože si o něm stejně jako jejich rodiče a prarodiče myslí, že je vrah. A když se jedné srpnové noci probudil a spatřil ve starém domě něco velice podivného, domníval se prostě, že kluci ho jako vždy chtějí potrápít a zašli zas o kousek dál.

Vlastně ho probudila nemocná noha; bolela ho víc než bylo obvyklé v jeho stařeckosti. Vstal a dobelhal se po schodech dolů do kuchyně s tím, že si znovu naplní ohřívací láhev, aby bolest v zatuhlém koleně aspoň trochu polevi-

la. Jak stál u dřezu a naléval vodu do konvice, podíval se k Raddleovu statku a spatřil, že v hořejších oknech blikají světélka. Ihned mu bylo jasné, co se stalo: kluci se už zas vlámali do domu, a podle toho, jak světélka třepetavě poskakovala, nejspíš zapálili oheň. Frank neměl telefon a k policii beztak cítil hlubokou nedůvěru od dob, kdy ho kvůli smrti Raddleových zatkli a vyslýchali. Teď honem postavil konvici zpátky a vystoupal po schodech tak rychle, jak mu to nemocná noha dovolovala. Zanedlouho byl znovu v kuchyni, teď už oblečený, a z háčku u dveří sundal rezavý starý klíč. Vzal si hůl, kterou měl opřenou o zeď, a vydal se do tmy.

Hlavní vchod do Raddleova statku ani žádné okno zřejmě nikdo nevypáčil. Frank se dobelhal dozadu, až našel dveře skoro úplně zarostlé břečtanem, vytáhl starý klíč, zastrčil ho do zámku a potichu otevřel.

Stál teď v prostorné kuchyni. Nebyl tu už kolik let, přesto však si i v té tmě dokázal vybavit, kde jsou dveře do předsíně, a tápavě se tím směrem vydal. Při každém nadechnutí cítil pach hniloby a rozkladu, a napínal sluch, aby postřehl jakýkoli zvuk, kroky nebo hlasy shora. Došel do předsíně, kde bylo díky velikým děleným oknům po obou stranách předních dveří vidět o trochu líp, a začal stoupat po kamenných schodech; byl rád, že na nich je důkladná vrstva prachu, poněvadž jeho kroky ani klapot hole nebylo tolik slyšet.

Na odpočívadle se pustil doprava a okamžitě zjistil, kde vetřelci jsou: úplně na konci chodby byly pootevřené dveře a mihotavé světlo, které jimi proskakovalo ven, vrhalo na černou podlahu dlouhý zlatý stín. Frank se opatrně kradl blíž a blíž a pevně přitom svíral hůl. Když byl ode dveří jenom pár stop, uviděl úzký pruh místnosti před sebou.

Jak teď zjistil, oheň hořel v krbu. To ho překvapilo. Zůstal stát na místě a bedlivě naslouchal mužskému hlasu z pokoje; zněl bázně a ustrašeně.

„V láhvi určitě trochu zbylo, můj pane, jestli ještě máte hlad.“

„Až později,“ odpověděl druhý mužský hlas – ten ale byl podivně vysoký a chladný jako náhlý poryv ledového větru, a jakmile ho Frank uslyšel, hned se mu těch pár vlasů, co mu zbývaly v zátylku, úplně zježilo. „Přisuň mě blíž k ohni, Červíčku.“ Frank se natočil ke dveřím pravým uchem, aby líp slyšel. Ozvalo se cinknutí láhve postavené na něco tvrdého, a potom neurčitý, skřípavý zvuk, jak kdosi táhl po podlaze těžké křeslo. Na okamžik zahlédl Frank malého muže, otočeného zády ke dveřím, který strkal křeslo ke krbu. Měl na sobě dlouhý černý plášť a vzadu na hlavě lysinu, a hned mu zase zmizel z očí.

„Kde je Nagini?“ zeptal se chladný hlas.

„Já – já nevím, pane,“ řekl první hlas nervózně. „Nejspíš si to tu trochu obhlíží...“

„Nezapomeň ho podojit, než půjdeme spát, Červíčku,“ přikázal druhý hlas. „V noci mi musíš dát ještě najíst – ta cesta sem mě strašně vyčerpala.“

Frank svraštil obočí, naklonil se lépe slyšícím uchem ještě blíž ke dveřím a usilovně naslouchal. Na okamžik bylo ticho, potom však muž, kterému ten druhý říkal Červíček, znovu promluvil.

„Můj pane, smím se zeptat, jak dlouho se tu zdržíme?“

„Asi týden,“ odpověděl chladný hlas. „Možná i déle. Je to tu poměrně pohodlné, a k našemu plánu ještě přikročit nemůžeme. Bylo by pošetilé podnikat cokoli, dokud Mistrovství světa ve famfrpálu neskončí.“

Frank si strčil zkřivený prst do ucha a zakroužil s ním. Nejspíš tam měl moc mazu, protože zaslechl slovo famfrpál, a to přece vůbec nic neznamenalo.

„Cože – Mistrovství světa ve famfrpálu?“ podivil se Červíček, a Frank si zabořil prst do ucha ještě hlouběji. „Promiňte, můj pane, ale – já vůbec nechápu – proč bychom měli čekat až po mistrovství?“

„Protože právě teď se sem sjíždějí kouzelníci z celého světa, ty hlupáku, a každý čmuchar z Ministerstva kouzel bude ve střehu. Budou dávat pozor na všechno, co je jen trochu podivné, a důkladně si ověřovat totožnost každého, koho potkají. Budou posedlí bezpečností, jen aby si mudlové ničeho nevšimli. Takže musíme počkat.“

To už si Frank ucho čistit přestal. Zřetelně slyšel slova Ministerstvo kouzel, kouzelníci a mudlové. Každý z těch pojmů očividně znamenal něco tajného a Franka napadaly jen dvě skupiny lidí, kteří by mohli používat smluvené výrazy – špioni a zločinci. Znovu pevně stiskl hůl a naslouchal ještě bedlivěji.

„Můj vznešený pán tedy trvá na svém záměru?“ zeptal se Červíček tiše.

„Ovšemže na něm trvám, Červíčku!“ V chladném hlasu teď zazněl výhrůžný tón.

Na chvíli se oba odmlčeli, potom však promluvil Červíček – a spěšně ze sebe vychrlil, co ho tížilo, jako by se nutil vyslovit to dřív, než ztratí odvalu.

„Zvládli bychom to i bez Harryho Pottera, můj pane.“ Následovala další odmlka, delší než ta předchozí, a potom – „Bez Harryho Pottera?“ zašeptal druhý hlas potichu. „Vida...“

„Můj pane, to neříkám proto, že by mi na něm nějak záleželo!“ A Červíček zvýšil hlas, až téměř pištěl: „Na tom chlapci mi ani trochu ne-

sejde! Jedná se jen o to, že kdybychom použili nějakou jinou čarodějku nebo kouzelníka – kteréhokoli kouzelníka – mohli bychom to zvládnout daleko rychleji! Kdybyste dovolil, abych vás nakrátko opustil – přece víte, že se umím velice dobře přeměnit, aby mě nikdo nepoznal – mohl bych se za pouhé dva dny vrátit s vhodnou osobou –“

„Nějaký jiný kouzelník by se mi docela hodil,“ řekl první

hlas potichu, „to je pravda...“

„Je to rozumné řešení, můj pane,“ řekl Červíček, kterému slyšitelně spadl kámen ze srdce, „zmocnit se Harryho Pottera by bylo velice obtížné, protože mu poskytují ochranu na každém kroku –“

„Takže mi nabízíš, že místo něj obstaráš nějakou náhražku? Pak ovšem nevím... možná tě to už nebaví, když mě pořád musíš krmit, Červíčku. Co jestli tvůj návrh, abych se vzdal svého plánu, neznamená nic jiného, než že bys mě nejradši opustil?“

„Můj pane! Ani ve snu mě nenapadlo, abych vás opustil, to opravdu ne –“

„Nelži!“ zasyčel druhý hlas. „Já to poznám, Červíčku! Lituješ toho, že ses ke mně vůbec vrátil. Hnusím se ti! Víím, jak sebou trhneš, kdykoli se na mě podíváš, a jak se ti třesou ruce, když se mě máš dotknout...“

„Ne! Moje oddanost k vám, vznešený pane –“

„Tvoje oddanost není nic jiného než zbabělost. Nebyl bys tady, kdybys měl kam jít. Jak mám bez tebe zůstat naživu, když potřebuji každých pár hodin nakrmit? A kdo by dojl Nagini?“

„Přece už vypadáte o tolik silnější, můj pane –“

„Lháři!“ šeptl druhý hlas. „Vůbec nejsem silnější, a pár dnů o samotě by mě stačilo připra-

vit i o tu špetku zdraví, kterého jsem díky tvé neobratné péči nabyl. Ztichni!“

Červíček, který ještě něco nesouvisle drmolil, v tu ránu zmlkl. Několik vteřin neslyšel Frank nic jiného než praskání ohně. Pak znovu promluvil druhý hlas a šeptal tak, že spíš jen sýčel.

„Mám k tomu své důvody, abych použil právě jeho, jak jsem ti ostatně už vysvětlil, a o nikoho jiného nestojím. Čekal jsem třináct let; několik měsíců navíc pro mě nic neznamená. Víím, že ho hlídají na každém kroku, přesto však věřím, že můj plán bude mít úspěch. Jediné, co potřebuji, je trochu odvahy z tvé strany, Červíčku – odvahy, kterou jistě najdeš, pokud nechceš vrchovatou měrou pocítit hněv lorda Voldemorta –“

„Můj pane, musím vám něco říct!“ ohradil se Červíček a v jeho hlasu teď zněl panický strach. „Celou cestu jsem si ten plán probíral zas a znova... můj pane, oni co nevidět přijdou na to, že zmizela Berta Jorkinsová, a jestli budeme pokračovat, jestli vyšlu svoji kletbu –“

„Cože jestli?“ zašeptal první hlas. „Jestli budeš postupovat podle plánu, Červíčku, na ministerstvu se nikdy nemusí dozvědět, že zmizel ještě někdo. Proveď to potají a ve vši tichosti. Přál bych si ovšem, abych to mohl udělat sám, jenže v tomhle stavu... Vzmůž se, Červíčku, stačí už odstranit jedinou překážku a naše cesta k Harrymu Potterovi bude volná. Nežádám po tobě, abys to udělal sám. V té době už se k nám připojí i můj věrný služebník –“

„Já jsem váš věrný služebník,“ namítl Červíček a v jeho hlasu se zachvělo něco málo zatrpklosti.

„Červíčku, potřebuji někoho, kdo má v hlavě mozek a kdo ve své oddanosti nikdy nezakolísal, a o tobě bohužel neplatí jedno ani druhé.“

„Ale já jsem vás našel!“ Červíčkův hlas teď zněl skoro vzdorovitě: „Přece jsem to byl já, kdo vás našel. A já jsem vám přivedl Bertu Jorkinsovou.“

„To je pravda,“ přisvědčil druhý muž pobaveně. „Tak skvělý nápad bych od tebe nikdy nečekal, Červíčku – ačkoli sis po pravdě řečeno vůbec neuvědomil, jak nám může být užitečná, když ses jí zmocnil, přiznej se.“

„Myslel jsem – myslel jsem, že by mohla být užitečná, můj pane –“

„Lháři,“ ozval se znovu druhý muž, a krutá pobavenost z něj teď číselala víc než předtím. „Nepopírám ovšem, že to, co jsem od ní vyzvěděl, mělo nesmírnou cenu. Bez toho bych náš plán nikdy nevymyslel, a jednoho dne se ti za to odměním, Červíčku. Dovolím ti, abys pro mě vykonal důležitý úkol, pro který by mnoho mých stoupenců obětovalo ruku, jen aby ho směli provést...“

„Opravdu, můj pane? A c-co?“ Červíček se znovu vyděsil.

„No tak, Červíčku, nechceš přece, abych tě připravil o překvapení? Tvá chvíle přijde až úplně na konci... ale ujišťuji tě, že budeš mít tu čest a prokážeš mi stejně dobrou službu jako Berta Jorkinsová.“

„Vy... Vy...“ Červíček náhle mluvil ochraptěle, jako by mu úplně vyschlo v ústech. „Vy mě... chcete... taky zabít?“

„Ale Červíčku,“ pronesl chladný hlas úlisně, „proč bych tě měl zabíjet? Bertu jsem zabil proto, že jsem musel. Když jsem skončil s její výslechem, vážně se už k ničemu nehodila. A kromě toho, kdyby se vrátila na ministerstvo s tím, že se o dovolené setkala s tebou, někdo by určitě měl všetečné otázky. Kouzelníci, o kterých si ostatní myslí, že jsou po smrti, by si měli dávat dobrý pozor, aby v hospodách

u silnice nenarazili na nějakou čarodějku z Ministerstva kouzel...”

Červíček něco zamumlal tak potichu, že to Frank nemohl pochytit, zato druhý muž se při jeho slovech rozesmál; ten smích však byl zcela neveselý, chladný jako jeho hlas.

„Co říkáš – že jsme jí mohli změnit paměť? Jenže opravdu mocný kouzelník dokáže paměťová kouzla prolomit, jak jsem sám dokázal, když jsem ji vyslyšel. Urazili bychom její věčnou paměť, kdybychom nevyužili toho, co jsem z ní dostal, Červíčku.“

Venku na chodbě si Frank najednou uvědomil, že pořád svírá svoji hůl a dlaň že má úplně kluzkou potem. Onen muž s chladným hlasem zabil nějakou ženu, a mluvil o tom bez nejmenších výčitek – mluvil o tom pobaveně. Je nebezpečný – je to šílenec. A má v plánu další vraždy – ten chlapec, Harry Potter, ať už to je kdokoli, je v nebezpečí...

Frank věděl, co musí udělat. Jestli se kdy v životě měl obrátit na policii, bylo to teď. Vykrade se z domu a pospíší si přímo k telefonní budce ve vsi... jenže chladný hlas promluvil znovu a Frank zůstal, kde byl, jako když ho přimrazí, a natahoval uši, aby mu neuniklo jediné slůvko.

„Stačí jediná kletba... můj věrný služebník v Bradavicích... a Harry Potter bude můj, Červíčku. Už jsem se rozhodl a nebudeme se k tomu vracet. Ale teď mlč... Myslím, že slyším Naginiho...“

A vtom druhý muž úplně změnil hlas. Začal vydávat zvuky, jaké Frank ještě nikdy neslyšel: syčel a prskal, aniž se vůbec nadechl. Frank si pomyslel, že musí mít nějaký záchvat.

Pak náhle uslyšel, jak se ve tmě za jeho zády cosi pohybuje. Otočil se, aby se podíval, a doslova strnul hrůzou.

Temnou chodbou se k němu něco plazilo, a ve chvíli, kdy se to přiblížilo k pruhu světla z krbu, uvědomil si vyděšený Frank, že to je obrovský had, dlouhý přinejmenším dvanáct stop. Samou hrůzou nebyl s to pohnout ani prstem a jenom zíral, jak rozvlákněné hadí tělo vyrývá v husté vrstvě prachu na podlaze širokou, křivolakou brázdou a blíží se čím dál víc – ale co si měl počít? Utéci mohl jedině do pokoje, kde ti dva domlouvali vraždu, pokud by ale zůstal tam, kde právě byl, had ho určitě zabije...

Než se však stačil rozhodnout, had už se k němu doplazil, a potom – Frank tomu zázraku sotva dokázal uvěřit – se proplazil kolem něj. Mířil za prskavými, syčivými zvuky, které vydával chladný hlas v místnosti, a za několik vteřin už konec hadího ocasu s kosočtverečným vzorem zmizel za pootevřenými dveřmi.

Frankovi vyrazil na čele pot a ruka s hólí se mu třásla. Uvnitř v místnosti nepřestával onen chladný hlas syčet a starého zahradníka napadla podivná, neuvěřitelná myšlenka... Ten člověk dokáže mluvit s hady.

Frank vůbec nechápal, co se děje. Ze všeho nejvíc si v tu chvíli přál ležet ve své posteli s ohřívací láhví. A zatímco tam stál, chvěl se po celém těle a snažil se ovládnout, onen chladný hlas náhle znovu promluvil lidskou řečí.

„Nagini přináší zajímavé zprávy, Červíčku,“ ohlásil.

„O-opravdu, můj Pane?“ zakoktal Červíček.

„Opravdu,“ přisvědčil chladný hlas. „Podle Naginiho tu stojí za dveřmi nějaký starý mudla a hltá každé naše slovo.“

Frank už se nestačil schovat. Zaslechl jenom kroky a pak se dveře pokoje rozletěly dokořán.

Na prahu stál muž malé postavy, s prošedivými vlasy a začínající pleší, špičatým nosem

a maličkýma, uslzenýma očima, a v jeho tváři se mísil úlek a strach.

„Pozvi ho přece dovnitř, Červíčku. Co to máš za způsoby?“ Chladný hlas bylo slyšet ze starého křesla před krbem, Frank však neviděl, kdo to vlastně mluví. Zato had ležel stočený na předložce před krbem jako děsivá napodobenina domácího mazlíčka.

Červíček kývnutím pozval Franka do pokoje a ten, ačkoli se dosud třásl hrůzou, stiskl pevněji svoji hůl a vbelhal se dovnitř.

Oheň v krbu byl jediným světlem v místnosti a vrhal na stěny dlouhé stíny podobné pavučinám. Frank se upřeně zahleděl zezadu na křeslo; muž, který v něm seděl, byl zřejmě ještě menší než jeho služebník, poněvadž z něj nebyl vidět ani zátylek.

„Takže tys slyšel všechno, mudlo?“ zeptal se chladný hlas.

„Heleďte, jak mi to říkáte?“ ohradil se Frank vzdorně. Teď, když byl v místnosti a nastal čas, aby něco podnikl, byl rázem o mnoho statečnější; za války to tak s ním bylo vždycky.

„Říkám ti mudla,“ odpověděl hlas chladně. „To znamená, že nejsi kouzelník.“

„Nevím, co tím myslíte,“ prohlásil Frank a hlas měl stále pevnější. „Vím jenom, že jsem toho tady dnes večer vyslechl dost, aby to zajímalo policii, to tedy ano. Spáchali jste vraždu a připravujete další! A ještě něco vám povím,“ dodal, co ho právě napadlo. „Moje žena ví, že jsem tady nahoře, a když se nevrátím –“

„Žádnou ženu nemáš,“ pronesl chladný hlas s neochvějným klidem. „A nikdo neví, že jsi tady. Nikomu jsi neřekl, že sem jdeš. Nelží vznešenému lordu Voldemortovi, mudlo, on totiž ví... ví vždycky a všechno...“

„No ne – vážně?“ ohradil se Frank drsně. „Vy jste opravdu lord? Tak abyste věděl, o va-

HARRY POTTER A OHNIVÝ POHÁR

šich způsobech nemám valné mínění, vznešený pane. Jestli jste muž, otočte se a podívejte se mi do tváře.“

„Ale já nejsem muž, mudlo,“ řekl chladný hlas, který teď přes praskot plamenů bylo sotva slyšet. „Jsem víc, daleko víc než pouhý člověk. Ale koneckonců... proč ne? Podívám se ti do tváře... Červíčku, pojd' a otoč to křeslo.“

Jeho služebník jen něco zakňučel.

„Slyšel jsi, co jsem říkal, Červíčku?“

Pomalou, se zkriveným obličejem, jako kdyby raději udělal cokoli na světě, jen aby se nemusel přiblížit ke svému pánovi a k předložce, na níž ležel had, přistoupil mužík blíž a začal

lenoškou otáčet. Jakmile nohy křesla zavadily o předložku, had zvedl svou ošklivou trojúhelníkovou hlavu a tiše sykl.

A pak už bylo křeslo otočené k Frankovi a starý zahradník spatřil, co v něm sedí. Hůl mu vyklouzla z ruky a spadla na podlahu. Z otevřených úst se mu vydral výkřik. Staroch ječel tak hlasitě, že vůbec neslyšel, co TO v křesle vyslovilo, když to zvedlo svoji hůlku. Vyšlehlo z ní zelené světlo, cosi prosvištělo vzduchem – a Frank Bryce se zhroutil. Byl mrtev dřív, než klesl k zemi.

Na dvě stě mil daleko od Malého Visánku se probudil chlapec Harry Potter a hlasitě vyjel.

